

ชนชั้นนำในสหรัฐฯหาวิธีปกครองโลกหลังยุค'บุช' (ตอนแรก)

(จากเอเชียไทมส์ออนไลน์ www.atimes.com)

How to rule the world after Bush

By Mark Engler

19/05/2008

ชนชั้นนำผู้เชิดชู "การค้าเสรี" ในสหรัฐฯ รู้สึกหงุดหงิดผิดหวังกับลัทธิชาตินิยมแบบ "ข้าทำคนเดียว" ตามแนวความคิดพวกอนุรักษนิยมใหม่ ของคณะรัฐบาล จอร์จ ดับเบิลยู บุช ซึ่งไม่ใช่ดีที่จะนำเอาพวกเครื่องมือแบบร่วมมือกันหลายฝ่าย มาใช้ในการรักษาอิทธิพลของอเมริกาให้มั่นคง พวกเขาจึงต้องการที่จะดำเนินการ "โจมตีแบบจรรยาบรรณ" เพื่อที่จะได้หวนกลับคืนไปสู่จักรวรรดิแห่งโลกาภิวัตน์ภาคบริษัทซึ่งมีความอ่อนโยนนุ่มนวลมากกว่า เวลานี้ พวกนักโลกาภิวัตน์ภาคบริษัทเหล่านี้กำลังพยายามหาทางเข้าควบคุมทิศทางของนโยบายเศรษฐกิจของสหรัฐฯให้ได้ และพวกเขาก็เห็นว่าผู้สมัครของพรรคเดโมแครตนั้นแหละ คือโอกาสที่ดีที่สุดของพวกเขา

รายงานนี้แบ่งเป็นสองตอน นี้คือตอนแรก

ลองวาดภาพถึงวันที่ 20 มกราคม 2009 วันที่ จอร์จ ดับเบิลยู บุช จะต้องอพยพออกไปจากห้องทำงานรูปไข่ในทำเนียบขาว

งายตายเหลือเกินที่จะจินตนาการกันได้ว่า จะต้องมีการจัดงานปาร์ตี้เพื่อฉลองวาระอันดีเยี่ยมเช่นนี้ โดยที่มึงทั้งพวกประท้วงต่อต้านสงคราม, พวกพิทักษ์สิทธิเสรีภาพของประชาชน, เหล่าผู้นำชุมชน, นักสิ่งแวดล้อม, ผู้รณรงค์ต่อสู้ด้านโครงการประกันสุขภาพ, และผู้นำสหภาพแรงงาน ชวนกันยกแก้วเพื่อดื่มให้แก่การสิ้นสุดของยุคสมัยอันเลวร้าย แม้กระทั่งชาวอเมริกันที่ปกติไม่ใส่ใจกับชีวิตทางการเมือง ก็ยังอาจรู้สึกอยากเข้าร่วมความรื่นเริงบันเทิงใจคราวนี้ โดยนำเอาขวดเครื่องดื่มฟองฟูของพวกเขาเองมาจัดงานเลี้ยง

พิจารณาจากเรตติ้งความยอมรับผลงานของประธานาธิบดีที่แทบไม่เคยจะทะลุเกิน 40% ขึ้นมาเลย ในระยะ 2 ปีที่ผ่านมา และเวลานี้อย่างดีก็อยู่ที่ 30% หรือต่ำกว่านั้น (อันจัดว่าต่ำสุดเป็นประวัติการณ์) มันก็ไม่น่าจะต้องประหลาดใจอะไรเลย ถ้าหากจะมีการเฉลิมฉลองกันอย่างใหญ่โตพอๆในวันนั้น

อย่างไรก็ตาม สิ่งที่น่าประหลาดใจมากกว่าเสียอีก ก็คือในหมู่ฝูงชนที่มาร่วมเฉลิมฉลองกันนี้ อาจจะมีผู้คนกลุ่มหนึ่งซึ่งกำลังดื่มแชมเปญแบรนด์เลิศรสกว่าธรรมดา ท่ามกลางงานเลี้ยงของพวกนักเรียกร้องเชิดชูหลักการประชาธิปไตยพื้นฐานทั้งหลาย เราอาจจะได้พบเห็นตัวบุคคลผู้ดำรงตำแหน่งสูงๆ ในโลกบริษัทธุรกิจ เหล่าปัจเจกบุคคลผู้ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเฝ้ารอดคอยการขึ้นครองอำนาจของท่านประธานาธิบดีบุช ผู้จบปริญญาโททางด้านบริหารธุรกิจ ทว่าบัดนี้พวกเขาเชื่อแล้วว่าการยุคทองแบบอนุรักษนิยมใหม่ไม่ใช่หนทางที่จะบริหารจักรวรรดิได้

ในบรรดาลักษณะที่ออกจะแปลกพิศดารในยุคสมัยของบุชนั้น อย่างหนึ่งก็คือบุคคลที่อ้างตัวเองเป็น "นักสร้างความสามัคคีเป็นหนึ่งเดียว" ผู้นี้ กลับกลายเป็นผู้ทำให้เกิดการแตกแยกแบ่งขั้ว ไม่เพียงแต่ในสังคมอเมริกันวงกว้างเท่านั้น หากยังภายในหมู่ชนชั้นนำทางธุรกิจและทางการเมืองของสังคมอเมริกันด้วย ชนชั้นนำที่กล่าวถึงนี้คือบุคคลประเภทที่ไปชุมนุมกันในเวทีประชุมสัมมนาประจำปีซึ่งคัดกรองผู้เข้าร่วมอย่างสุดเข้มของ เวิลด์ อีโคโนมิก ฟอรัม ณ เมืองดาวอส ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ และมีผู้ช่วยที่จะคอยยื่นคอยรับแลกเปลี่ยนนามบัตรแทนพวกเขา

ถึงแม้บางครั้งพวกเขาเข้าสู่สังคมเก๋สนิสนมกับคนอื่นได้ง่ายดาย ทว่าในเวลานี้ผู้ทรงอำนาจจำนวนไม่มากนักเหล่านี้ กำลังมีความเห็นไม่ตรงกันในเรื่องที่ว่าควรจะต้องปรับปรุงอำนาจของอเมริกันกันอย่างไรในยุคสมัยหลังจากบุช ทั้งนี้พวกเขากลับมาขึ้นเรื่อยๆ กำลังกระโดดดีจากถอยหนี เมื่อพวกพรรคีพิชิตกันตัดสินใจเลือกเดินต่อไปตามเส้นทางเดิมที่ได้เดินกันมาหลายปีแล้ว และเวลานี้พวกเขากำลังจวนอยู่กับการถกเถียงอภิปรายกันว่า จะปกครองโลกใบนี้กันต่อไปอย่างไรดี

อย่าคิดว่าที่พวกเขาทำกันอยู่นี้เป็นเรื่องของการวางอุบายสมคบคิดกันอะไรทำนองนั้น เพราะที่จริงแล้วมันเป็นการอภิปรายถกเถียงแบบอาศัยสามัญสำนึกอย่างสมบูรณ์ที่สุดในเรื่องที่ว่านโยบายอะไรบางอย่างซึ่งจะเอื้ออำนวยผลประโยชน์มากที่สุดแก่พวกเขา ซึ่งเป็นพวกที่ว้าจ้งนักลือมีในวอชิงตันเป็นโขง

ตลอดจนเป็นผู้จัดฉีดเงินทองให้แก่ที่มรณงค์หาเสียงเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีและสมาชิกรัฐสภา ทั้งหลาย มีผู้นำทางธุรกิจจำนวนมากที่ยังชมชอบระลอกถึงช่วงหลายๆ ปีแห่ง "การค้าเสรี" ในยุคคณะรัฐบาล บิลล์ คลินตัน อันเป็นช่วงเวลาการเงินเดือนผลตอบแทนของเหล่าซีอีโอบริษัทมหาชนและอิทธิพลในทั่วโลกของประดาบรุษนานาชาติก็พุ่งสูงโด่ง

พวกเขาปฏิเสธลัทธิทำตามอำเภอใจฝ่ายเดียวของพวกอนุรักษนิยมใหม่ และต้องการเห็นการหวนกลับมาพัวพันกันอีกครั้งที่ "อำนาจแบบละมุนนุ่มนวล" ของอเมริกัน ตลอดจนใช้เครื่องมือเพื่อการควบคุมเศรษฐกิจของอเมริกัน อาทิ ธนาคารโลก, กองทุนการเงินระหว่างประเทศ(ไอเอ็มเอฟ), และองค์การการค้าโลก (ดับเบิลยูทีโอ) ซึ่งก็คือบรรดาสถาบันแบบร่วมมือกันหลายฝ่ายที่ได้ก่อให้เกิดสิ่งที่รู้จักกันในแวดวงนโยบายระหว่างประเทศว่า "ฉันทามติวอชิงตัน" (Washington Consensus) พวกนักโลกนิยมภาคบริษัทเหล่านี้ กำลังพยายามที่จะเข้าควบคุมทิศทางของนโยบายเศรษฐกิจภายในคณะรัฐบาลชุดใหม่ซึ่งจะเป็นคณะรัฐบาลของพรรคเดโมแครต

แทบจะไม่ต้องมาตั้งคำถามอะไรกันเลย ประชาชนส่วนข้างมากบนพื้นพิภพนี้ ผู้ซึ่งต้องทนทุกข์ทั้งภายใต้กระแสโลกาภิวัตน์แบบบริษัทแห่งยุคคลินตัน และภายใต้กระแสโลกาภิวัตน์แบบจักรวรรดิแห่งยุคบุช ย่อมสมควรอยู่แล้วที่จะได้รับสิ่งที่ดีกว่าสองยุคสมัยนั้น อย่างไรก็ตาม ยังไม่มีความแน่นอนเอาเลยว่ พวกนักต่อสู้เรียกร้องความเป็นธรรมทางสังคม ซึ่งต้องการส่งเสริมให้ใช้วิธีการแบบประชาธิปไตยมากขึ้นในเรื่องกิจการของโลก และในเรื่องความเจริญรุ่งเรืองของเศรษฐกิจโลก จะสามารถมีอิทธิพลต่อคณะรัฐบาลอเมริกันชุดใหม่ได้ ขณะเดียวกัน ในอีกด้านหนึ่ง ความเสียหายที่บังเกิดขึ้นจากระยะเวลาแปดปีแห่งการปกครองของพวกอนุรักษนิยมใหม่ ตลอดจนปัญหาทำลายจากสภาพภูมิรัฐศาสตร์ที่น่าหวั่นเกรงมากขึ้นทุกที ก็กำลังก่อให้เกิดปฏิกิริยาอันวิเศษนาให้กระจำงได้ยากยิ่งสำหรับเหล่านักโลกาภิวัตน์ภาคบริษัทเหล่านี้ นั่นคือ ยังเป็นไปไม่ได้หรือที่จะหวนกลับไปสู่หนทางเดิมในยุคสมัยก่อนหน้าบุช

**** การก่อกบฏของนักบริษัทยุคใหม่ ****

ตลอดระยะเวลาที่พวกเขาครองอำนาจ ถึงแม้จะมีหลักฐานอุดมสมบูรณ์ที่แสดงถึงความล้มเหลวของพวกเขาก็ตาม และรองประธานาธิบดี ดิก เชนีย์ ก็ยังคงรักษาความเชื่อมั่นในตนเองแบบไร้สติ โดยยืนยันถึงความสำเร็จของพวกเขาในการส่งเสริมผลประโยชน์ของสหรัฐฯ หรืออย่างน้อยก็ผลประโยชน์ของพวกเขาผู้บริจาคระดับ "ไฟโอเนียร์" ของพวกเขา (ระดับไฟโอเนียร์ คือพวกที่รวบรวมเงินบริจาคได้ตั้งแต่ 100,000 ดอลลาร์ขึ้นไปให้แก่การรณรงค์หาเสียงเป็นประธานาธิบดีของบุชในปี 2000 และ 2004 –ผู้แปล) กระนั้นก็ตาม สาธารณชนก็ย่อมสังเกตเห็นได้อยู่บ่อยๆ ว่า พวกที่บอกว่าจงรักภักดีต่อบุช-เชนีย์ เอาเข้าจริงแล้วกลับกำลังจำอวดถอยหนีจากคณะรัฐบาลบุชที่อยู่ในสภาพจมดิ่งลงทุกทีๆ ตัวอย่างเช่น เมื่อเดือนตุลาคม 2007 ชาวของหนังสือพิมพ์วอลล์สตรีทเจอร์นัล ที่พาดหัวไว้ว่า "รีพับลิกันคุมเสียงพวกแกนกลางธุรกิจไม่อยู่" รายงานว่าพรรครีพับลิกันอาจจะเผชิญปัญหาวิกฤตในลักษณะเหมือนปัญหาทางด้านแบรนด์สินค้าของภาคธุรกิจ เพราะ "ผู้นำธุรกิจบางส่วนกำลังถอยห่างออกจากพรรคสืบเนื่องจากสงครามในอิรัก, หนี้สินรัฐบาลกลางที่เพิ่มทวีขึ้น, และวาระทางสังคมแบบอนุรักษนิยมที่ผู้นำธุรกิจเหล่านี้ไม่เห็นด้วย"

เมื่อพูดถึงเรื่องการตอบสนองของภาคบริษัทต่อ "สงครามต่อสู้การก่อการร้าย" ของประธานาธิบดีบุช ส่วนมากที่สุดเราจะได้ยินเรื่องราวของพวกบริษัทแบบฮัลลิเบอร์ตัน และ แบล็กวอเตอร์ ซึ่งก็คือพวกบริษัทที่พัวพันโดยตรงกับการรุกรานและยึดครองอิรัก และมีความคิดจิตใจแบบนักปล้นสะดมบริษัทจำพวกนี้มักมีความสามารถดีเยี่ยมในการทำกำไรให้รวดเร็วจากกลไกทางทหารของสหรัฐฯ อย่างไรก็ตาม ยังคงมีชาวพรรครีพับลิกันฝ่ายที่เป็นพวกยอมรับความเป็นจริงและใส่ใจในทางธุรกิจ ผู้ซึ่งคัดค้านการรุกรานคราวนี้มาตั้งแต่เริ่มต้น โดยส่วนหนึ่งเป็นเพราะพวกเขาเชื่อมั่นว่าจะส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจของสหรัฐฯ ยิ่งการเสียดายในอิรักของคณะรัฐบาลชุดนี้กลายเป็นการถล่มจมสู่หล่มลึก ขบวนการของพวกที่ไม่พอใจในภาคบริษัทก็มีแต่เพิ่มมากขึ้น

ชนชั้นนำผู้เชิดชู "การค้าเสรี" ในสหรัฐฯ รู้สึกหงุดหงิดผิดหวังกับลัทธิชาตินิยมแบบ "ข้าทำคนเดียว" ตามแนวความคิดพวกอนุรักษนิยมใหม่ ของคณะรัฐบาล จอร์จ ดับเบิลยู บุช ซึ่งไม่ใยดีที่จะนำเอาพวกเครื่องมือแบบร่วมมือกันหลายฝ่าย มาใช้ในการรักษาอิทธิพลของอเมริกาให้มั่นคง พวกเขาเชื่อว่า วิธีดำเนินกิจการต่างประเทศแบบกระหายสงครามเช่นนี้ เป็นการขวางกั้นความเจริญรุ่งเรืองหน้าของกระแสโลกาภิวัตน์แบบบริษัท เขปาสเตียน มัลลาบี ผู้เป็นเชียร์ลีดเดอร์ของพวกนักโลกนิยม ได้เขียนลงในคอลัมน์ของหนังสือพิมพ์วอชิงตันโพสต์เมื่อเดือนเมษายน 2006 โดยตั้งคำถามว่า "ทำไมกระแสโลกาภิวัตน์จึงชะงักงัน" แล้วก็นำเอาคำประณามในเรื่องนี้มาวางไว้แทบเท้าคณะรัฐบาลบุช มัลลาบีกล่าวหาว่า ทำเนียบขาวไม่มีเจตนาปรารถนที่จะลงทุนทางการเมืองใดๆ ในไอเอ็มเอฟ, ธนาคารโลก, หรือดับเบิลยูทีโอ เขาเขียนเอาไว้ดังนี้

"เมื่อสิบห้าปีก่อน เคยมีความหวังกันว่าการสิ้นสุดแห่งการแตกแยกแบ่งค่ายของยุคสงครามเย็น จะ

เปิดทางให้บรรดาสถาบันระหว่างประเทศสามารถที่จะยึดเหนี่ยวเกาะเกี่ยวกันได้ใหม่ แต่แล้วพวกมหาอำนาจยิ่งใหญ่ของทุกวันนี้กลับไม่ได้ให้ความสนใจเอาเลย กับการสร้างระบบแห่งความร่วมมือระหว่างหลายฝ่ายที่มีความยืดหยุ่น ... สหรัฐฯยังคงเป็นคอขวดแต่ก็ผู้นำเชื่อถือเพียงคนเดียวสำหรับระบบความร่วมมือหลายฝ่ายดังกล่าว ทว่าคณะรัฐบาล布什ได้ทำให้ผู้เล่นจำนวนมากเกินไปรู้สึกแปลกแยกจนยากที่นำทีมได้อย่างทรงประสิทธิภาพ นโยบายการต่างประเทศเสียงดังแข่งกร้าวของพวกเขาตอนเริ่มต้นนั้น ยังพอเข้าใจได้ว่าเป็นการตอบโต้ต่อความอ่อนแอไร้ผู้นำของมหาอำนาจรายอื่นๆ แต่ลัทธิทำตามอำเภอใจฝ่ายเดียวเช่นนี้ก็ได้อะไรกลับมาบ้างอันน่าเศร้า และกำลังทำลายโอกาสไม่ว่าจะเล็กน้อยนิดแค่นั้น ในการที่จะใช้หนทางเลือกแบบความร่วมมือหลายฝ่ายซึ่งยังใช้การได้ผล”

บุคคลจำนวนมากในชุมชนชั้นนำทางธุรกิจซึ่งหงุดหงิดผิดหวังกับความบกพร่องล้มเหลวของบุช จึงต้องการที่จะหวนกลับไปสู่จักรวรรดิแห่งโลกาภิวัตน์แบบบริษัทซึ่งมีความอ่อนโยนนุ่มนวลมากกว่า และพวกเขาก็กำลังมองกันมากขึ้นเรื่อยๆ ว่า ฝ่ายพรรคเดโมแครตนั้นแหละที่จะนำทางสู่การเลี้ยวกลับดังกล่าว นักวิเคราะห์การเมือง เควิน ฟิลลิปส์ ได้เขียนเอาไว้ในหนังสือเล่มใหม่ของเขาที่ชื่อ “Bad Money” ซึ่งนับเป็นหนึ่งในตัวอย่างของปรากฏการณ์มุ่งไปในทิศทางดังกล่าวนี้ โดยเขาชี้ว่า เมื่อปี 2007 “พวกลูกจ้างของเหล่ากองทุนเฮดจ์ฟันด์ มีการบริจาคเงินช่วยการบรรเทาภัยพิบัติ ให้แก่คณะกรรมการบรรเทาภัยพิบัติเป็นวุฒิสมาชิกของทางพรรคเดโมแครต มากกว่าที่ให้แก่คณะกรรมการคู่แข่งของพรรครีพับลิกัน ในอัตราส่วนเป็นตัวเลขกลมๆ เท่ากับ 9 ต่อ 1 ที่เดียว”

การก่อกบฏอย่างเจียมๆ ของพวกนักบริษัทยักษ์ใหญ่เช่นนี้ กำลังก่อให้เกิดความสั่นสะเทือนที่น่าสนใจในเส้นทางเดินของการบรรเทาภัยพิบัติระดับฐานรากของพรรคเดโมแครตนั้นได้ปฏิเสธอย่างชัดเจนต่อแนวความคิด “การค้าเสรี” เวอร์ชันที่เน้นหลักการเศรษฐกิจแบบจากบนลงสู่ล่าง ซึ่งมีแต่ประสบความสำเร็จในการช่วยเหลือพวกผู้จัดการกองทุนเฮดจ์ฟันด์ ตลอดจนพวกผู้บริหารภาคธุรกิจที่ไปไหนมาไหนด้วยเครื่องบินไอพ่นส่วนตัว ยิ่งกว่าจะสามารถช่วยเหลือคนอื่น ๆ ในระดับแถวล่างลงมาของชั้นบันไดทางเศรษฐกิจ

ผลก็คือ ทั้งวุฒิสมาชิกบาร์ค โอบามา และวุฒิสมาชิกฮิลลารี คลินตัน ต่างกำลังหาเสียงโดยวางตัวเป็นศัตรูของข้อตกลงการค้าเสรีอเมริกาเหนือ (นาฟตา) และศัตรูของข้อตกลงการค้าสองฝ่ายฉบับใหม่ที่สหรัฐฯจะทำกับโคลอมเบีย ประเทศซึ่งการวิ่งเต้นจัดตั้งสหภาพแรงงานหรือการส่งเสียงดังๆ เรียกร้องสิทธิมนุษยชนอาจจะกลายเป็นอันตรายถึงชีวิตได้อย่างง่ายดาย น่าเสียดายที่การบรรเทาภัยพิบัติในเวลานี้ นับว่ามี การเปลี่ยนแปลงอย่างสำคัญจากของช่วงทศวรรษ 1990 เมื่อพวกผู้สมัครระดับตัวเก็งสำคัญของพรรคเดโมแครต ต่างพยายามวางตัวเองว่าเป็นผู้สนับสนุนภาคธุรกิจอย่างแท้จริง ตลอดจนประสานมาตรการวิธีการที่พวกเขาคิดจะนำมาใช้ ให้เข้ากันได้กับนโยบายเศรษฐกิจแบบอนุรักษ์นิยม

กระนั้นก็ตาม ทั้งโอบามาและคลินตันก็ยังคงกำลังถูกแวดล้อมด้วยพวกที่ปรึกษาผู้เป็นมิตรกับภาคธุรกิจ และทัศนะของคนเหล่านี้ก็สามารถสอดรับได้อย่างเหมาะสมกับกระบวนทัศน์แห่งกระแสโลกาภิวัตน์แบบบริษัทของคณะรัฐบาลชุดก่อนหน้าบุช แต่ความตึงเครียดขัดแย้งระหว่างเหล่านักเคลื่อนไหวต่อต้านนาฟตาในระดับฐานรากของพรรค กับพวกที่ได้เข้าไปอยู่ในห้องวอร์รูมของทีมบรรเทาภัยพิบัติ ก็ยังคงส่งผลให้เกิดกรณีพิพาทอันฉาวโฉ่น่าอับอายขายหน้าขึ้นมาบ้าง ในระหว่างกระบวนการแข่งขันเลือกตั้งขั้นต้นเพื่อหาผู้ที่จะได้เป็นผู้สมัครของพรรคเข้าชิงตำแหน่งประธานาธิบดี

สำหรับฝ่ายของฮิลลารี คลินตัน กรณีซึ่งเตอะตาที่สุดนั้น เกี่ยวพันกับหนึ่งในบุคคลระดับหัวหน้านักยุทธศาสตร์ของเธอ นั่นคือ มาร์ก เพนนี บุรุษผู้มีประวัติความเป็นมาอันเลวร้ายยาวเหยียดในเรื่องการปกป้องคุ้มครองการกระทำผิดของภาคบริษัท จากกรณีอาชญากรรมที่นักล็อบบี้คนหนึ่งในกรุงวอชิงตันมานานปี ตามที่ได้มีการเปิดโปงออกมานั้น บริษัทที่ปรึกษาของเพนนีได้รับเงินจำนวน 300,000 ดอลลาร์ในปี 2007 เพื่อหาทางสนับสนุนผลักดันข้อตกลง “การค้าเสรี” กับประเทศโคลอมเบีย ทั้งๆ ที่ตัวคลินตันเองกำลังประกาศก้องว่าเธอคัดค้านข้อตกลงดังกล่าวนี้ด้วยความรู้สึกแท้จริงจากหัวใจ อีกทั้งกำลังตอกย้ำถึง “ประวัติศาสตร์แห่งการกดขี่ปราบปรามและการเหยียดสีผิวของผู้จัดตั้งขบวนการแรงงาน” ในประเทศนั้น แต่ผู้เล่นคนสำคัญคนหนึ่งของทีมบรรเทาภัยพิบัติของเธอ กลับกำลังวางแผนยุทธศาสตร์ร่วมกับพวกเจ้าหน้าที่รัฐบาลโคลอมเบีย เพื่อให้ข้อตกลงฉบับนี้ผ่านออกมามีผลบังคับใช้

ทีมบรรเทาภัยพิบัติของโอบามาก็พบตัวเองอยู่ในสภาพอึดอัดเหลือทนเหมือนกันเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ โดยขณะที่ผู้สมัครรายนี้กำลังหาเสียงอยู่ในสนามเลือกตั้งขั้นต้นมลรัฐโอไฮโอ ด้วยการประกาศตัวเป็นผู้คัดค้านข้อตกลงนาฟตา และเรียกมันว่าเป็น “ความผิดพลาด” ที่สร้างความเสียหายให้แก่ประชาชนผู้ไร้แรงงาน ปรากฏว่าที่ปรึกษาอาวุโสด้านนโยบายเศรษฐกิจของเขา ศาสตราจารย์ ออสแทน กูลสปี แห่งมหาวิทยาลัยชิคาโก ก็กำลังพบปะหารืออยู่กับพวกเจ้าหน้าที่รัฐบาลแคนาดา รัฐสมาชิกอีกรายหนึ่งของข้อตกลงเขตการค้าเสรีอเมริกาเหนือโดยศาสตราจารย์ผู้นี้ได้ไปอธิบาย (ซึ่งทางแคนาดาระบุว่ามีการทำเป็นบันทึกช่วยจำ) ว่าข้อตกลงหาต่างๆ ต่อข้อตกลงนาฟตาของโอบามานั้น เป็นเพียง “การ

เสริมสร้างที่มั่นทางการเมือง” เท่านั้นเอง

กุลสบีร์บออกมาอ้างทันทีว่า จุดยืนของเขาถูกบิดเบือนจนผิดไปจากอุปนิสัยของเขา ทว่าเหตุการณ์คราวนี้ย่อมเป็นธรรมดาที่จะต้องก่อให้เกิดคำถามหลายๆ ข้อ ตัวอย่างเช่น ทำไมกุลสบีร์ ซึ่งเป็นนักเศรษฐศาสตร์อาวุโสให้กับ สภาคณะผู้นำพรรคเดโมแครต อันเป็นองค์กรชั้นนำของพวกเขาภายในพรรคที่เป็นมิตรกับภาคบริษัท และเป็นบุคคลผู้ได้รับการยกย่องในฐานะที่เป็น “แหล่งที่มาของคำแนะนำอันมีคุณค่าเกี่ยวกับการค้าเสรีมาเป็นเวลาเกือบทศวรรษแล้ว” จึงได้รับการวางฐานะให้เป็นผู้หลอหลอมกำหนดจุดยืนต่างๆ ในทางเศรษฐกิจของโอบามามาตั้งแต่ตอนเริ่มแรก

มาร์ก เองเกลอร์ เป็นนักวิเคราะห์ที่ทำงานให้กับ Foreign Policy in Focus เขาเป็นผู้เขียนหนังสือเรื่อง “How to Rule the World: The Coming Battle over the Global Economy” ที่เพิ่งตีพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ Nation Books

(อ่านต่อตอน2 ซึ่งเป็นตอนจบ)

ที่มา : ผู้จัดการออนไลน์
วันที่ 23 พฤษภาคม 2551